

Guerra al cristianisme

Dll, 28/12/2009 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Nietzsche va escriure: «**Si jo faig la guerra al cristianisme, això m'està permès perquè, per aquesta part, no he experimentat ni contrarietats ni obstacles —els cristians més seriosos han estat sempre benèvols amb mi—**» (Ecce homo, Madrid, Alianza Editorial, 1984). Caldria submergir-nos en la seva infantesa per interpretar l'abast i el sentit del seu pensament. Alice Miller ens proporciona La Llave perdida per endinsar-nos en la biografia de l'autor. No obstant això, crec que aquestes paraules, amb tots els matisos necessaris, tenen vigència en el nostre context social i polític.

Un. No es tracta d'una guerra cos a cos, sinó que es confia en els recursos mediàtics i polítics per aconseguir els seus objectius. Com a la guerra de l'Iraq, les trinxeres costen poc, almenys en la primera fase. Els bombardejos es retransmeten en directe. Oriol Domingo, conegut periodista de La Vanguardia, va afirmar en la seva ponència en la darrera assemblea general de l'URC (Unió de Religiosos de Catalunya) que la «presència del fet religiós als mitjans de comunicació era escassa, anecdòtica, tòpica, superficial, escandalosa, Església caricaturitzada. Amb programes a la ràdio i la televisió en horaris dolents. Hi ha una Església silenciada. Perquè el seu pensament i la seva activitat més significatives i positives són silenciades. Moltes vegades hi ha una informació sobre el fet religiós que va a política, economia o cultura... Per què? Perquè se'n subratllen els aspectes polítics, econòmics o culturals mentre que els aspectes religiosos queden a la penombra». Hi ha polítics que busquen la fustigació per obtenir rèdits electorals i maquillar-se amb una imatge moderna i agressiva. Els problemes són a la seva ment mentre la societat viu més tranquil·la. Volen legislar on no cal. Alguns reductes eclesials cauen en la trampa de la provocació. Aquestes situacions incomoden cada vegada més per reiteratives i frívoles.

Dos. Creix l'atipament en cristians oberts i dialogants per l'ús de la religió, especialment la catòlica, com a arma de confrontació. Parlo des de la perspectiva catalana. Els creients no volen que sigui reclosa als museus d'arqueologia o als recintes privats, com es prestén.

Avui no es cremen esglésies amb toxes, però es distorsiona la veritat i s'utilitzen mesures intervencionistes per reduir-ne l'impacte social. S'enalteix la diversitat religiosa i la manipulen per esborrar hegemonies, quan són dos criteris diferents.

Tres. Nietzsche ho expressa més clar que l'aigua. La guerra contra el cristianisme resulta fàcil i no presenta dificultat. Molesta la discriminació, per exemple, quan es compara amb l'islam. Ningú no s'hi fica perquè les conseqüències poden ser fatals, com va passar amb les caricatures de Mahoma. Aquesta doble mesura resulta molt molesta per als demòcrates. En el fons, amaga una submissió al terror i una bufetada a les actituds pacífiques i tolerants.

Quatre. Els cristians més seriosos són sempre benèvolos. Aquesta afirmació de Nietzsche, aplicada al nostre context, presenta molts matisos. Uns, perquè en tota crítica troben motius d'autocrítica i purificació de la seva mateixa fe i adhesió eclesial (comportament gairebé impensable en altres institucions). Altres, perquè els agrada considerar-se progressistes i estan més oberts a dialogar amb els adversaris que amb les seves mateixes comunitats i pastors. Altres s'identifiquen amb el títol del llibre que Christian Feldmann va dedicar a la vida de Dietrich Bonhoeffer: hauríem d'haver cridat, i es pregunten si han de continuar en silenci. N'hi ha que estan tocats per la culpabilitat d'una certa connivència eclesial amb el franquisme i creuen que han de purgar el pretèrit, oblidant que tothom té un passat, tot i les nombroses històries reescrites, i que Franco va morir al llit.

Crec que els cristians hem de **repensar la situació actual a la llum de l'evangeli i en comunió eclesial**. Ni com a creients ni com a demòcrates hem d'abdicar de la nostra aportació com a identitat col·lectiva al diàleg obert, a la comprensió atenta, a bastir ponts amb argumentacions serioses i respectuoses. Volem triar la convicció i l'obertura enfront d'actituds bèl·liques, la intel·ligència enfront de la mesquinesa, l'amor enfront de l'odi. I **treballar per la pau i la concòrdia al costat dels homes i les dones de bona voluntat**.

Catalunya Cristiana, Núm. 1.578 - 17 desembre 2009